

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ

[Βυζαντινό Μουσείο]

Έργα από την Κρατική Πινακοθήκη Τρετιακόφ

Δίνοντας έμφαση στη στενή σχέση της ρωσικής θρησκευτικής τέχνης με τη βυζαντινή παράδοση, αλλά και στα σημεία διαφοροποίησης από τις βυζαντινές ρίζες, που αναδεικνύουν τον μοναδικό χαρακτήρα της, η έκθεση «Εικόνες από την Πινακοθήκη Τρετιακόφ. Η ρωσική ζωγραφική εικόνων μετά την Άλωση της Κωνσταντινούπολης» πραγματοποιείται στο Βυζαντινό και Χριστιανικό Μουσείο. Ενταγμένη στο πλαίσιο των πολιτιστικών εκδηλώσεων του αφιερωματικού έτους «Ρωσία - Ελλάδα 2016», η έκθεση θα εγκαινιαστεί από τον υπουργό Πολιτισμού και Αθλητισμού Αριστέδη Μπαλάτση σήμερα, στις 7.30 το απόγευμα, και θα διαρκέσει έως τις 25 Οκτωβρίου (Βασ. Σοφίας 22 - Αθήνα). Η έκθεση έρχεται να ενισχύσει τη γνωριμία των επισκεπτών του Βυζαντινού και Χριστιανικού Μουσείου με τη ρωσική θρησκευτική ζωγραφική, σε συνέχεια της συν-

«Η Σταύρωση» του Dionisy.

δεόμενης με τον Andrej Rublev εικόνες της Ανάληψης που φιλοξενείται στο Βυζαντινό Μουσείο, την παρουσίαση της οποίας εγκαινίασε, μαζί με τον Έλληνα πρωθυπουργό, ο πρόεδρος της Ρωσικής Ομοσπονδίας Βλαντίμιρ Πούτιν τον περασμένο Μάιο. Τα νέα έργα, που έρχονται από την Κρατική Πινακοθήκη Τρετιακόφ, είναι δεκατέσσερις φορτιές εικόνες, ορισμένες εντυπωσιακού μεγέθους, δύο ξυλόγλυπτα, ένα ζεύγος βιμύθρων και μία σύνθεση τμήματος εικονοστασίας σε μικρή κλίμακα. Ωράριο λειτουργίας έκθεσης: Δευτέρα - Κυριακή: 08:00 - 20:00. [SID:10533591]

Εικαστική ερμηνεία του πολιτισμού των Εβραίων της Ελλάδας

Αντλώντας έμπνευση από εκθέματα της μόνιμης συλλογής του Εβραϊκού Μουσείου της Ελλάδος και αποτυπώνοντας την

[έκθεση]

ερμηνεία που εκείνη δίνει στα απτά υλικά τεκμήρια του δύο χιλιάδων ετών πολιτισμού των Εβραίων της Ελλάδας, η εικαστικός Μαρία Φραγκουδάκη παρουσιάζει τα νέα της έργα, στην έκθεση «Form / Less». Σε επιμέλεια της Saranna Biel-Cohen, η έκθεση, η οποία περιλαμβάνει ζωγραφική και αντικείμενα από γύψο, ξύλο, χαρτί και ύφασμα, πραγματοποιείται στο Εβραϊκό Μουσείο της Ελλάδος, από τις 28 Σεπτεμβρίου έως τις 14 Νοεμβρίου (Νίκης 39 - Αθήνα).

Η Μαρία Φραγκουδάκη, τα τελευταία χρόνια, διατηρεί το βασικό της ατελιέ στο Μανχάταν της Νέας Υόρκης και εστιάζει στην ποικιλία οπτικών γλωσσών: ζωγραφική, γλυπτική, χορός, περφόρμανς. Δημιουργεί αφηγήσεις που ζωντανεύουν, χρησιμοποιώντας υλικά όπως λάστικα, γύψο, μονωτική ταινία, κλωστές, σχοινιά και χρώμα. Η έκθεση περιλαμβάνει έργα από την ολοκλήρωση ενόπτης της Μαρίας Φραγκουδάκη, με τίτλο «Bed sheets». Η κίνηση του υφάσματος παγώνει και η καλλιτέχνης «εξαπλώνει» τον θεατή σε διαφορετικούς τύπους κρεβατιών, ανθρώπινων επαφών, εμπειριών. Τι κρύβεται, τελικά,

ΜΑΡΙΑ ΦΡΑΓΚΟΥΔΑΚΗ
Έκθεση «Form / Less»

κάτω από τα σεντόνια; Ο ύπνος; Ή μια αποθήκη συναισθημάτων; Η εικαστικός αλληλεπιδρά με διάφορα υλικά, αναζητώντας μορφές ή ιδέες, οι οποίες συνδέονται έμμεσα με τις συνήθειες χρήσης τους. Διερευνά την έννοια του υλισμού, θέτοντας ερωτήσεις για το τι βλέπουμε, τι νιώθουμε και τι είμαστε ικανοί να αντιληφθούμε.

Εμπνευόμενη από τη θεωρία των Ιδεών του Πλάτωνα, η καλλιτέχνης εξερευνά την ικανότητα των αισθήσεων να μεταδώσουν ιδέες. Ενώ στον διάλογο του «Φαίδων» ο Πλάτων θεωρεί πως οι αισθήσεις αποτελούν εμπόδιο για την κατανόηση της αλήθειας, η παρούσα έκθεση μελετά την ικανότητά μας να αντιλαμβανόμαστε έννοιες μέσω των αισθήσεων. Με τον τρόπο αυτόν, η αισθητηριακή αντίληψη γίνεται όργανο κατανόησης, ενώ τα απτά υλικά αντικείμενα ανάγονται σε απεικονίσεις αφηρημένων ιδεών. Όπως λέει χαρακτηριστικά η Μαρία Φραγκουδάκη: «Μια πέτρα μπορεί να είναι σκληρή, αλλά δεν είναι πάντα δυνατή. Μπορεί να είναι ευθραυστή, να σπάει σε χίλια κομμάτια. Δουλεύοντας μαζί με τα υλικά, αποκαλύπτονται διαφορετικά χαρακτηριστικά και συναισθήματα - άλλες φορές προφανή κι άλλες φορές απροσδόκητα.

Το σχοινί, για παράδειγμα, βγάζει ένα πείσμα, έχει τη δική του προσωπικότητα. Δουλεύοντας μαζί του, νιώθω ότι ανακαλύπτω τον χαρακτήρα του. Μπορεί να τυλιχτεί ή να τραβηχτεί. Μπορεί να μείνει μαλακό, αλλά και να τενωθεί, να γίνει σκληρό σαν αστάλι. Συχνά, χρειάζεται δύναμη για να αλληλεπιδράσει κανείς μαζί του και η εργασία με αυτό γίνεται πολύ άμεση, σωματική. Συνεπώς, όλες οι αλληλεπιδράσεις με τα υλικά γίνονται μια άμεση δυνατή βιωματική εμπειρία».

Ωρες λειτουργίας έκθεσης: καθημερινές: 09:00 - 14:30, Κυριακή: 10:00 - 14:00, Σάββατο: κλειστό. [SID:10533065]

Ρεσιτάλ για 30.000 παιδιά

Με μια αγαλιά για 30.000 παιδιά, η Άλκηστις Πρωτοψάλτη και ο Στέφανος Κορκολής γιορτάζουν τα 20 χρόνια του «Μαζί για το Παιδί», χρόνια που αποτυπώθηκαν με πρόσημο την παιδική ευτυχία. Η επέτειος αυτή θα εορταστεί με τον πιο μελωδικό τρόπο από τους δύο καλλιτέχνες, με ένα μοναδικό ρεσιτάλ για πιάνο και φωνή, απόψε στις 9, στο Ηρώδειο (Διονυσίου Αρεοπαγίτου, Ακρόπολη, Αθήνα).

[Συνέντευξη] Ο Γιάννης Σαρακατσάνης μιλά για «Το δάνειο»

Χαμένες ισορροπίες στη δίνη της κρίσης

Του Γιώργου Σ. Κουλουβάρη
gkoul@nafteporiki.gr

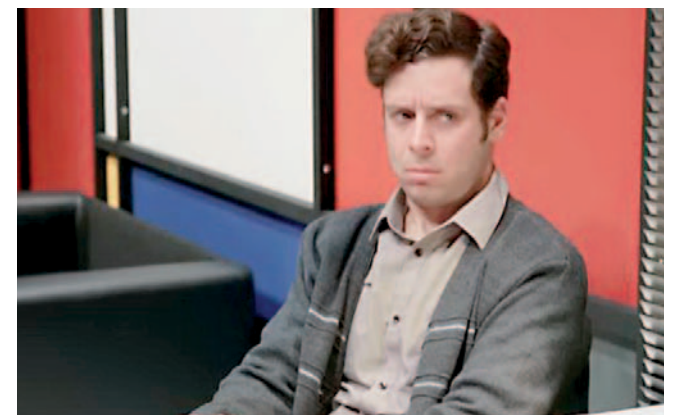
«Είναι εμπνευσμένο από τις επιπτώσεις της παγκόσμιας κρίσης» εξηγεί ο ηθοποιός Γιάννης Σαρακατσάνης για το βραβευμένο έργο του Ισπανού συγγραφέα Τζόρντι Γκαλθεράν «Το δάνειο», το οποίο παρουσιάζεται σε σκηνοθεσία των Βαγγέλη Θεοδωρόπουλου και Παντελή Δεντάκη, για δεύτερη συνεχόμενη χρονιά, στο Θέατρο του Νέου Κόσμου (Αντισθένους 7 & Θαρύπου), από τις 5 Οκτωβρίου.

Μιλήστε μας για αυτήν την εξαιρετικά επίκαιρη κωμωδία.

«Το «Δάνειο» είναι, προφανώς, εμπνευσμένο από τις επιπτώσεις της παγκόσμιας κρίσης. Αυτό που κατορθώνει όμως με μοναδικό τρόπο είναι να μιλήσει πολιτικά, χωρίς να κάνει ούτε μία πολιτική αναφορά! Εμείς παρακολουθούμε την απέλπιδα προσπάθεια ενός επίδοξου δανειολήπτη να πείσει τον διευθυντή ενός τραπεζικού καταστήματος να του δώσει ένα δάνειο. Ο δανειολήπτης παρακαλεί για το δάνειο, επιμένοντας ότι το έχει μεγάλο ανάγκη. Ο διευθυντής, όμως, δεν μπορεί να του το δώσει, γιατί ο δανειολήπτης δεν πληροί καμία προϋπόθεση, για να του εγκριθεί. Με αυτόν τον τρόπο, ο συγγραφέας Τζόρντι Γκαλθεράν καταφέρνει να ενοσρκώσει τις δύο αντιμαχόμενες «τάσεις» της κρίσης σε δύο κανονικούς και καθημερινούς ανθρώπους. Από τη μία, τις φτωχές χώρες που έχουν ανάγκη τα χρήματα και, από την άλλη, τις πλούσιες χώρες που χρειάζονται εγγυήσεις, για να δανείσουν».

Ποια θέματα θίγει ο Τζόρντι Γκαλθεράν στο έργο;

«Οι δύο χαρακτήρες έχουν πρόθεση να επικοινωνήσουν ο ένας με τον άλλον, αλλά μιλούν διαφορετική γλώσσα. Ο δανειολήπτης μιλάει τη γλώσσα της ανάγκης και του φιλότιμου και ο διευθυντής τη γλώσσα των χρημάτων και των εγγυήσεων. Έτσι, δεν μπορούν να συνεννοηθούν. Νομίζω πως αυτό το πρόβλημα επικοινωνίας είναι ένα παγκόσμιο πρόβλημα, το οποίο οδήγησε και στην κρίση. Το χρηματοοικονομικό σύστημα, ενώ απελευθέρωσε τον άνθρωπο πριν από έναν - δύο αιώνες, τώρα πια έχει αποβάλει τελείως τον ανθρώπινο παράγοντα και, έτσι, αποτυγχάνει. Έτσι και στην παράσταση, ο διευ-

θυντής θέλει να βοηθήσει τον δανειολήπτη, αλλά η «ανάγκη» δεν είναι κάτι που το σύστημα (και άρα, ο ίδιος) μπορεί να αντιληφθεί».

Ποιον από τους δύο ήρωες ενοσρκώσετε και ποια είναι τα χαρακτηριστικά του;

«Ο χαρακτήρας μου είναι ο Αντόνιο, ο δανειολήπτης. Το κείμενο δεν αποκαλύπτει και πολλές λεπτομέρειες για το βιογραφικό του και, καθ' όλη τη διάρκεια του έργου, ο θεατής αναρωτιέται αν η ανάγκη είναι πραγματική ή αν ο Αντόνιο είναι ένας απατεωνάκος. Το μεγάλο χαρτί που παίζει μάλιστα, προκειμένου να πάρει το δάνειο, είναι μια «απειλή». Αν ο διευθυντής δεν του το δώσει, τότε αυτός θα του ξελογιάσει τη γυναίκα! Όμως, πάλι δεν καταλαβαίνουμε κατά πόσο είναι ικανός να υλοποιήσει την απει-

λή του. Ούτε ο διευθυντής, όμως, μπορεί να καταλάβει αν πρέπει να πιστέψει την απειλή, γιατί ο Αντόνιο δεν του γεμίζει το μάτι για «ερασις». Όμως, ο Αντόνιο του λέει ότι η κρίση τον αναγκάζει να κάνει πράγματα που υπό κανονικές συνθήκες δεν θα έκανε και αυτό είναι και ένα από τα βασικά νοήματα του έργου: ότι η κρίση μάς έχει βγάλει εκτός ισορροπίας και, πλέον, φοβόμαστε. Φοβόμαστε και για πράγματα που μπορεί να συμβούν, αλλά και για πράγματα που δεν πρόκειται να συμβούν με τίποτα».

Τι συναισθήματα σας προκαλεί η σημερινή Ελλάδα;

«Κατ' αρχάς, χαίρομαι που η κατάσταση, τον τελευταίο χρόνο περίπου, είναι τουλάχιστον σχετικά σταθερή, μετά το τραγικό περσινό καλοκαίρι. Κατά βάθος, όμως, νιώθω μια απογοήτευση και αναρωτιέμαι πόσα χρόνια πρέπει να περάσουν ακόμα μέχρι να καταλάβουμε όλοι - ή τουλάχιστον μια κρίσιμη πλειοψηφία - πως δεν υπάρχουν ούτε κάποιοι «κακοί» που θέλουν την καταστροφή μας, αλλά ούτε και μαγικές λύσεις. Η ευθύνη είναι αποκλειστικά δική μας και η λύση στα χέρια μας».

Υπάρχει χώρος για αισιοδοξία;

«Όλο και λιγότερος... Όμως, είμαι από τη φύση μου αισιόδοξος και η απογοήτευση δεν κρατάει πολύ. Πραγματικά, πιστεύω πως κάποια στιγμή θα φτάσουμε στον πάτο που πρέπει να φτάσουμε και μετά θα αρχίσουν να φτιάχνουν τα πράγματα. Υπάρχουν πάρα πολλοί άνθρωποι και θα μου επιτρέψετε να βάλω και τον εαυτό μου σε αυτήν την κατηγορία - που έχουν όρεξη να δημιουργήσουν και να δουλέψουν και να εμπνεύσουν τους υπόλοιπους και κάποια στιγμή θα απελευθερωθούν και θα παρασύρουν και τους υπόλοιπους». [SID:1053357]

> Συντελεστές

Μετάφραση: Els de Paros, σκηνοθεσία: Βαγγέλης Θεοδωρόπουλος - Παντελής Δεντάκης, μουσική: Φοίβος Δελβοριάς, σκηνικά - κοστούμια: Μαγδαληνή Αυγερινού, σχεδιασμός φωτισμών: Σάκης Μηριμπίλης, βοηθό σκηνοθέτη: Κατερίνα Λυπηρίδου - Κατερίνα Παναγιωτάκη. Παίζουν: Μιχάλης Οικονόμου, Γιάννης Σαρακατσάνης.